

ת"פ 42130/10/12 - מדינת ישראל נגד מנשה נוח

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 42130-10-12 מדינת ישראל נ' נוח 20 אפריל 2015

בפני כב' השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מנשה נוח

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דיתי צאלים

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד ליעד ידן מהסנגוריה הציבורית

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום, בתאריך **23.06.2011**, בשעה 09:00 או בסמוך לכך, בחנייה הסמוכה לחנות למכר חומרי בניין ברח' חנקין 1, הוד השרון, על רקע סכסוך על חנייה בין הנאשם לציון סולימאן, בעל החנות (להלן: "המתלונן"), איים הנאשם על המתלונן באומרו לו "**מי אתה אני אראה לך אתה לא יודע מי אני**".

מיד ובסמוך תקף הנאשם את המתלונן, שלא כדין ושלא בהסכמתו בכך שירק עליו ונגח בראשו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן סימני חבלה על פניו ונפיחות בשפה תחתונה.

2. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום.

הנאשם הודה בוויכוח על חניה ציבורית שהמתלונן פלש אליה ולא אפשר לנאשם, שהינו נכה, לחנות בה. עם זאת, הנאשם כופר בכך שאיים ותקף את המתלונן, ומכחיש את גרימת החבלות האמורות כתוצאה מהאירוע.

3. על עדי התביעה נמנו:

עמוד 1

(1) ע"ת/1- המתלונן (עמ' 22-3 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2- בינימין בן צור (עמ' 32-23 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3- יעל בר אור רפס (עמ' 35-33 לפרוטוקול)

(1) ע"ת/1- המתלונן- יש לו חנות לחומרי בניין בכיכר מגדיאל למעלה מ-20 שנים, צמודה לדואר, לגן ילדים ולעזרה סוציאלית, ושם החצר הפרטית שלו.

גודל החנות הוא כ-100 מטרים ועם החצרות זה 200 מטרים. הוא משתמש בחצר הנמצאת בינו לבין העזרה הסוציאלית לצרכי החנות- לאחסון תצוגה של סחורות, ולאפשר ללקוחות שלו ולספקים להיכנס לפרוק ולהעמיס סחורה.

ביום **23.6.11** נכנסה מונית וחנתה כמעט על הסחורה שהוא מציג במקום. הוא שאל את הנהג-הנאשם - לאן פניו מועדות והנאשם אמר לו שהוא הולך לדואר. אמר לו שיזיז את האוטו כי זה מקום פרטי ולא של הדואר, ויש חניה ציבורית.

הנאשם אמר לו שהוא לא שואל אותו ומצפצף עליו, סגר את האוטו, והלך. הוא שאל את הנאשם למה הוא מתנהג ככה ושיזיז את הרכב, והוא אמר לו בתגובה "**אני אראה לך מי אני אתה לא יודע עם מי יש לך עסק**" ועוד כל מיני מילים לא נעימות (פרו' עמ' 3 ש' 12-29).

הוא אמר לנאשם שוב שיזיז את האוטו, והנאשם התקרב אליו, נגח אותו בשפתיים (מצביע), נתן לו אגרוף בבטן, וירק עליו. הוא היה בהלם. היו אנשים מסביב, ולא הבין מה קרה.

בסך הכל ביקש ממנו בנימוס להזיז את האוטו.

כשהגיע השומר מגן הילדים הסמוך לאחר ששמע צעקות, ניסה להפריד ביניהם, ומשך אותו (את המתלונן) החוצה. היו שם שוטרים שכתבו דו"חות ממשמר אזרחי וניגשו אליו. הוא סיפר להם שהנאשם פגע בו ופנו אליו שיזיז את הרכב כי זה מקום שאסור לחנות בו.

הנאשם לא זז מיד, אלא התחיל להתווכח ולאיים, אז הוא שטף פנים והחליט לא לוותר לנאשם.

הוא צילם את האוטו של הנאשם עם הפלאפון שלו, צילם את הנאשם ליד הדואר, הלך לרופא והגיש תלונה במשטרה.

אחרי יומיים שלושה זימנו אותו מהמשטרה כי הנאשם בחוצפתו התלונן עליו שהוא תקף אותו וזה היה העלבון הכי גדול, השפיל אותו עד עפר גם בעסק כשמסביב אנשים שמכירים אותו ומבחינתו זו טראומה.

היה המום מההתנהגות של הנאשם, מהיריקות שלו, ושהוא התלונן במשטרה שהוא תקף אותו (את הנאשם) והיה צריך ללכת למשטרה ולהשתחרר בערבות.

עשו לו בדיקות של הרוק וצילומים אבל התיק נגדו נסגר.

הלך לרופא כי השפה שלו הייתה נפוחה והיו לו סחרחורות, הקיא והרגיש לא טוב. חשב שאולי יש זעזוע מוח.

הוא צילם את תמונות **ת/3-א-ג**. לא עשה בהן שום שינוי. רואים בהן את התמונות של המונית של הנאשם עם הצל שלו (של המתלונן) כשהוא חונה בשטח הפרטי שלו, ובתמונה השנייה צילם אותו בדואר.

צילם את התמונות באותו יום אחרי שהנאשם הזיז את הרכב, והוא נרגע קצת והלך לרופא.

לא הכיר את הנאשם מקודם (פרו' עמ' 4 ש' 1-32).

בשאלת תגובתו לגרסת הנאשם לפיה הגיע לחניה הציבורית ליד הדואר וחנתי של חומרי בניין הוצב כיסא שמפריע לתנועה, ענה כי יש שם סחורה בחוץ, תצוגה שלהם, ולא רק כיסא אלא מלא דברים. זה מקום פרטי שלו, ויש שלט שכתוב בו מפורש שהחניה מיועדת רק ללקוחות החנות. זה שטח שלהם, יש להם זכויות בעירייה. זה שטח פרטי והוא לא מגודר.

זה לא על המדרכה זה שטח פרטי. זו רחבה בין שני בניינים. הם יכולים לגדר אותו אם הם רוצים - אבל לא עושים זאת לטובת הלקוחות שלהם.

לפעמים אנשים עוברים שם אבל הנאשם התעקש שהוא רוצה לחנות ולעצור את הכניסה לחנות, ולא עניין אותו כלום.

קורה לפעמים שאנשים חנו במקום - אבל הם מעירים להם והם מזיזים את הרכב. וגם אם לא היה מזיז את הרכב - בטח לא לנגוח בו ולתת לו אגרוף בבטן.

לשאלה האם נכונה גרסת הנאשם לפיה ביקש ממנו להזיז את הכיסא כדי לתת לו לחנות בחניה ציבורית - ענה כי הוא לא ביקש ממנו, והנאשם עשה מה שהוא רוצה. הוא איים עליו "אני אראה לך" "אתה לא מכיר אותי" "אתה לא יודע מי אני".

לשאלה מה תגובתו לגרסת הנאשם לפיה הוא (המתלונן) הביא ג'ק מהחנות ושם מתחת לרכב והתחיל להרים אותו, ענה כי אין לו ג'ק בחנות ולא הביא שום דבר, זה שקר וכזב.

לשאלה מה תגובתו לגרסת הנאשם לפיה לאחר שמשך את ידו שיפסיק להרים את המכונית עם הג'ק - המתלונן התלהב וקרא שזו אלימות, ואמר לו "אתה נגעת בי, אתה תראה מה יהיה לך זה שנגעת בי", וענה כי לא היה ג'ק, הנאשם הוא שתקף אותו, הוא לא אמר לנאשם כלום למעט שיזיז את הרכב כי הוא חונה בחניה פרטית. הנאשם התפרץ עליו.

הנאשם הזיז את המונית רק לאחר ששוטרים שהיו בסביבה הורו לו על כך, ואמרו שכתבו לו דו"ח. גם לאחר שהנאשם פגע בו - הוא לא הזיז את הרכב, אלא רק אחרי שהשוטרים הכריחו אותו (פרו' עמ' 5 ש' 1-32).

בתמונות **ת/4-א-ז** שהנאשם צילם, רואים את החנות שלו, בד היוטה זה הגן ילדים, ובאמצע - זה השטח הפרטי שלו.

הכניסה לגן הילדים היא ברווח שבין הגן למחלקת הרווחה. לשאלה האם נכנסים משטח שלו, ענה כי אפשר להיכנס בשטח שלו במהלך יום עסקים רגיל יש תצוגה שלהם, ובאמצע הלקוחות יכולים להיכנס לחניה ולחנות.

חלק מהתצוגה נראית בתמונה **ת/4ה**. מסמן את מקום חניית רכב הנאשם בתמונה **ת/4ו**. הוא חסם את כל הכניסה ואי אפשר היה להיכנס ולצאת.

לשאלה מה תגובתו לגרסת הנאשם לפיה באותו יום קיבל המתלונן דו"ח של העירייה על כך שחסם שטח ציבורי, ענה כי מעולם לא קיבל דו"ח מהעירייה על שטח ציבורי, זה שטח שלו שהעירייה יודעת על כך. יש נסח טאבו. לשאלה האם הציג את נסח הטאבו למשטרה, ענה כי לא נסח טאבו אלא שרטוט של המקום שהוא שלו (פרו' עמ' 6 ש' 1-30).

בחקירה נגדית העיד כי הוא שוכר את המקום ולא בעל הנכס (עמ' 8 ש' 11-24).

יש לו תמונות שמראות שהמקום בחזקתו, שהוא שוכר את המקום. לא דיברו על נסח טאבו. הוא לא ראה את נסח הטאבו של העסק אבל יש לו שרטוט (נ' 1) של המקום. זו לא פעם ראשונה שאנשים חושבים שהמקום הוא שלהם וכשמראים להם את השרטוט- הם מזיזים. הנאשם לא רצה להזיז.

במפה- כל השטח השחור הוא שלו (מסמן במרקר צהוב).

מסמן על גבי השרטוט את מיקום הדואר וגן הילדים וחניה נשוא כתב האישום (פרו' עמ' 9 ש' 1-32).

חלק מסניף הדואר נמצא בשטח שלו, וכן גם חלק מהכביש.

לשאלה האם פנה לבימ"ש להסדיר את זה, ענה שלא, זה לא מעניין אותו.

לא יודע מאיפה הכניסה לגן ילדים, אין להם כניסה עם רכב, הם הולכים ברגל, מסביב.

היום אפשרו גישה ללקוחות שלהם, עשו ריצוף ושיפוץ כדי שיהיה להם נוח. מאפשרים להם להיכנס עם הרכב. אף פעם לא נכנסו משם לגן ילדים. בעת הרלוונטית לאירוע לא יודע איך הם נכנסו לגן, הוא לא אחראי לגן או ליתר החנויות -יש לו את העסק שלו שהוא שוכר ולא מתעסק בלריב עם אנשים איפה לחנות. הוא דואג ללקוחות שלו ויש שלט לחניה ללקוחות טמבור שנמצא מאז ימי קדם.

שולל שבעת האירוע הכניסה לגן הייתה דרך סמטה צרה ליד החנות שלו.

הוא משפטן בהשכלתו (פרו' עמ' 10 ש' 1-32).

הוא שוכר את המקום מחברת "השקעות ונכסים הרצל שקלים" למעלה מ-20 שנה, ומשלם להם מידי חודש שכירות. לא ראה נסח טאבו של המקום.

המקום רשום על שם בנק לאומי שמכרו את המקום לחברה הנ"ל. הוא לא שכר מאנשים ברחוב.

הוא לא צריך חוזה, הם עושים עסקים בלחיצת יד. בעסקי המסחר בחומרי בניין כך נהוג.

יש לו אמנם חוזה אינם אבל הוא לא רלוונטי כי זה במשך 20 שנים. הוא לא טוען לבעלות על המקום (פרו' עמ' 11 ש' 1-32).

לשאלה מדוע בעדותו הקודמת בבימ"ש ובמשטרה בשתי הודעותיו חזר ואמר שהמקום שלו באופן פרטי והדיון אף הופסק כדי להשיג את נסח הטאבו, ענה כי אם המקום בבעלותו או בשכירותו זה אותו דבר. זה בהחזקתו. הוא יודע

שהנכס לא רשום על שמו.

האזור המסומן ב"א" **בנ/1** היה בעת האירוע אזור של אדמה כמו בחורשת עצים. היה שם עץ אורן ענק וכו'.

מכחיש כי בעת האירוע היה האזור סלול אספלט. היום הוא מרוצף, ולא באספלט (פרו' עמ' 12 ש' 1-32).

הוא עשה בשטח בטון לפני 20 שנה. לשאלה כיצד מסביר כי העיד קודם שבעת האירוע היה שם חול ולא אספלט, ענה כי השטח שנשאל עליו זה לא שטח המוגדר "א" בתמונה **ת3/ז**. דרך החול שנראה בצד העליון ימני של התמונה **ת3/ז** אלה גני הילדים. לשאלה האם דרך החול הזה נכנסים הילדים עם ההורים לגנים, ענה כי הם חונים במקומות והולכים ברגל. הוא מאפשר להם להיכנס בבוקר ובצהרים. מאפשר להם להוריד את הילד לשנייה ולחזור.

לשאלה כיצד מסביר כי קודם העיד שהילדים לא נכנסים לגן דרך האזור "א" **בנ/1**, ענה כי הוא לא אמר דבר כזה. לא יודע למי שייך אזור "א", הוא לא שלו ולא בהחזקתו. הגישה לשטח זה היא מאחורה-יש חניון גדול ונכנסים לשם ברגל.

מכחיש כי הכניסה היחידה לאזור "א" היא דרך האזור שהוא סימן כחניה פרטית שלו. זה לא היה אז, ולא היום (פרו' עמ' 13 ש' 1-32).

מכחיש כי שם במקום כיסא לחסום את המעבר. זה כיסא מהתצוגה למכירה, דוגמאות של סחורות.

לשאלה למה הכיסא באמצע הכביש, ענה כי זה היה בבוקר ולא הספיק להוציא את כל הדברים. או שזה צולם ביום אחר בכלל. אלה תמונות שצילם הנאשם.

יכול להיות שזה היה בשעות הסגירה או הפתיחה ולא הספיקו לשים את כל הסחורה.

שם קרטון מלמטה כדי שהכיסא לא יישרט. זה שטח שלו, ויכול לשים מה שהוא רוצה.

לשאלה האם המצב בשטח מתאים לשרטוט של רשם המקרקעין **נ/2** בו העסק מסומן כחלקה 127, ענה כי זה שונה מעט- הזווית של חלקה 127 קצת שונה (עמ' 14 ש' 1-32).

במקום בו כתוב "דואר", זה חלק מהדואר וחלקו האחר זה הלשכה לשירותים חברתיים של העירייה. במקום בו כתוב "חניה"- היום יש ריצוף מסביב שיהיה נוח.

השוטרים שהיו במקום ביקשו מהנאשם שיזיז את האוטו -הם משמר האזרחי אבל היו על מדים. לא זוכר אם ראו אותו חבול, יכול להיות שכן. לא לקחו ממנו פרטים. לא רצו לעשות שום דבר כי אמרו שהם מתנדבים ולא שוטרים אלא רק רושמים דו"חות.

באזור היה גם השומר של גן הילדים שהתקרב כי שמע צעקות ומסביב הייתה המולה של אנשים, לא זוכר אם היו לקוחות בעסק.

לפני עשרים שנה היה אירוע נוסף בו הותקף, ומאז לא תקפו אותו. את העסק תקפו.

לשאלה איזה אירוע תקיפה היה לו **באוקטובר 2008**, ענה כי זה כשהיה פעיל פוליטי ורץ לבחירות בכפר סבא, והיה שם אירוע לא נעים. ופעם אחת עשה הפגנה כדי לפתוח בי"ס בכפר סבא לציבור הדתי והיה קצת בלגן ואפילו היה אצל מפקד משטרת כפר סבא ועשה דרמה. זו הייתה פעילות פוליטית, והוא לא מצטער על כך. אנשים עושים דברים פוליטיים כדי לקדם עניינים למען הציבור (עמ' 15 ש' 1-32). לא הגיש תלונה באירוע הפוליטי האמור (עמ' 16 ש' 21-31).

לשאלה האם התראיין פעם לאתר לוקל - ענה כי זה לא אתר שמתראיינים אליו אלא הם לוקחים קטעים מעיתון "קול הכפר" ומכניסים אותם בפנים, מעוותים ומשבשים. זה שימש אותו ככלי פוליטי ולא נכנס אליו כבר כמה שנים. השתמש באתר כשהיה יו"ר ועד הורים וכדומה, לא לעניינים פרטיים.

באירוע משנת 2008 התכנסו הרבה פעילים והייתה המולה. למרות שמוקרא לו ציטוט מדבריו לפיו הותקף - לא זוכר שאמר את זה (פרו' עמ' 17 ש' 1-28).

לשאלה כיצד פנה לנאשם בבקשה להזיז את הרכב, ענה כי הוא אמר לו בבקשה להזיז את הרכב מהחניה, והא לא מאיים. ראה שהנאשם הלך לדואר אחרי שהחנה. הוא ענה לו שהוא מצפצף עליו לא מזיז (פרו' עמ' 18 ש' 16-31).

נדמה לו שהלך אליו לדואר ואמר לו שיזיז עכשיו את הרכב שלו ואנשים כנראה אמרו לו, ואז הנאשם בא לרכב ואיים שיראה לו.

לא זוכר פרטים מדויקים. היה להם ויכוח, והנאשם תקף אותו.

לשאלה למה לא הזמין משטרה, ענה כי לא יבזבז את הזמן של המשטרה על כל דבר קטן. הרבה אנשים חונים שם ולא רוצים להזיז ומתנהגים לא יפה, אבל לא אלימים.

לשאלה למה הוא לא שם מחסום, ענה שלא רוצה, זה מיועד ללקוחות ולספקים שלו על מנת שיכנסו ואם יסגור -אף אחד לא יבוא לקנות.

כשהנאשם נגח בו בפנים (מפנה לאזור השפתיים) הוא נחבל והרגיש סחרחורת, עלבון, כאב, והוא הקיא. הוא לא חושב שנפל, אבל הנאשם אדם בריא ויודע לנגוח.

לא נשברו לו שיניים אבל נחתכו לו השפתיים והייתה לו נפיחות. משהוטח בו כי לפי התעודה הרפואית לא נחתכו לו השפתיים - ענה שבסדר, אבל הייתה נפיחות.

לא הלך לבית חולים אלא לרופא משפחה (פרו' עמ' 19 ש' 1-32).

לא זוכר איך הגיע למשטרה - אם ברכב או ברגל. הרגיש יותר טוב, ונרגע, שתה מים. ישב, ראה שהוא בסדר, והלך לרופא שיבדוק שלא יקרה לו משהו לאחר מכן. אחר כך הלך למשטרה.

הנאשם התבטא במילים גסות.

יכול להיות שהתקשר למשטרה ואמרו לו לבוא להגיש תלונה.

לשאלה למה צילם את הרכב של הנאשם, ענה כי הוא לא ידע מי זה הנאשם ורצה להביא אותו למשטרה. הוא גם צילם אחרי שהוא תקף. הבין שרוצה להגיש נגדו תלונה כי הוא נהג מונית ומוביל אנשים.

לפי מספר הרכב התכוון להגיע אליו. הנאשם לא צילם אותו או את העסק באותו זמן. אחרי שהגיש תלונה נגד הנאשם, והנאשם הבין שהסתבך- הוא בא לצלם (עמ' 20 ש' 1-29).

בחקירה חוזרת העיד כי לא זוכר אחרי כמה זמן הלך להגיש תלונה על התקיפה. יכול להיות שבאותו יום. זוכר שהשוטרת ראתה שיש לו בשפה נפיחות. נזכר עכשיו שזה היה באותו יום היא ראתה את הנפיחות בפנים (עמ' 21 ש' 26-32).

הוא צילם את תמונות **ת/3-א-ג**. את כל שאר התמונות הוא לא צילם (עמ' 22 ש' 1).

(2) ע"ת/2-בינימין בן צור- מאבטח במגדיאל בגן ילדים ליד משרד הרווחה. הוא עובד בסמוך למתלון 5-6 מטרים ממנו, הם ידידים, מכיר אותו ואת אחיו. זה היה טיב הקשר גם בעת האירוע.

ביום **23.6.11** היה אירוע בין המתלון לנהג מונית. הוא עבד במשמרת שלו ושמע רעשים מכיוון החנות של המתלון, צעקות. לא ידע במה מדובר ותקרב אה את המתלון עומד ומתעמת עם נהג מונית ומבקש שיזיז את הרכב כי הוא מפריע ויש שם סחורה.

נהג המונית לא רצה להזיז, ואמר שהוא צריך לדואר ויזיז עוד מעט. ראה את הנאשם יורק ונוגח במתלון.

לאחר מכן המתלון נסוג ואמר לו (לעד) שהוא מתקשר למשטרה, הוא ראה אותו הולך לכיוון החנות, והוא חזר למשמרת.

לא ראה שהמתלון ניסה להרים בג'ק את המכונית של הנאשם. גם אם היה עושה כך- הרי לא היה מזיז אותו אלא משאיר אותו במקום (פרו' עמ' 23 ש' 9-28).

לא הבחין בשום דבר. כשהלך לגן ראה בשביל את המעבר כי משם נכנסות המכוניות. לקוחות עוברים עוצרים קונים ויוצאים בחזרה.

לשאלה מה תגובתו לכך שלא יכול היה לראות מהמקום בו עבד אם היה ג'ק, ענה שלא דוברים ולא יער. המתלון לא הרים כלום. הוא יכול היה לראות כי הוא נמצא במעבר, מהדלת של הגן הוא רואה את המעבר בו באים הורים ומורידים את הילדים. יש ראות גדולה.

לאחר הנגיחה, המתלון עמד ושם יד על המצח. הוא אדם עדין מאוד, ומכיר אותו שנים. הלך אחורה ואמר שמתקשר למשטרה.

האירוע לא היה ארוך, 20-25 דקות. בסוף הנאשם נכנס למונית ונסע.

ראה את האירוע ממרחק 10 מטרים. הוא לא היה עסוק, הוא שומר. רואה אנשים נכנסים ודמויות של מי חשוד. הגן כבר סגור והילדים בתוך הגן בפעילות, והוא בחוץ (פרו' עמ' 24 ש' 1-18).

בחקירה נגדית העיד כי עובד בגן 12-13 חודשים. יש לו הכרות טובה עם המתלון, מדברים ושותים קפה. בעבודה הוא צריך להיות ערני, יש שם תנועה של מכוניות והוא צריך לדעת מי נכנס. יש שני גנים. מסתכל על האנשים שנכנסים.

יש גם לקוחות של המתלון. אין חניה בצד אז ממשיכים הלאה לכיוון החניה של העירייה, כולם נכנסים משם. יש מעבר לחניה של העירייה (עמ' 14 ש' 20-32).

לשאלה האם יש כניסה אחרת לגנים חוץ מהרחבה הזו, ענה שלא. נכנסים רק משם.

לשאלה מה תגובתו לגרסת המתלון לפיה ההורים של ילדי הגן לא נכנסים משם אלא יש להם כניסה אחרת מהכביש, ענה כי כולם בתנועה, יש חניה, נכנסים וממשיכים, הוא לא עוקב אחריהם.

היו כמה מקרים בהם המתלון ביקש מנהג לצאת החוצה, ושלא רוצה שיעבור משם. אם הוא כועס וזה מפריע לו אז הוא מבקש והם יוצאים. זה תלוי במידת ההפרעה, הוא לא פנאטי.

לשאלה כיצד היה עד לאירוע לפני 3 שנים אם עובד 13 חודשים, ענה כי הוא בבי"ס כבר 4 שנים. לא זוכר תאריכים.

מכחיש שהיה עוזר למתלון לסדר את הדברים בחוץ. לפעמים אח של המתלון היה מכין לו קפה (פרו' עמ' 25 ש' 1-32).

אסור לו לעזוב את העמדה שלו.

לשאלה האם שמע את המתלון מתווכח על חניה עם מישהו, ענה כי היו מקרים שאנשים חנו במקום של הסחורה והוא ביקש יפה לזוז כי זה מפריע- והם זזים. לא ידוע לו מקרה שמישהו לא זז, אבל לא מסתכל עליו כל היום.

יכול להיות שהמתלון התווכח עם מישהו. במקרה הזה היו צעקות ואלימות ורעש חזק.

אחרי האירוע לא דיבר איתו על כך.

לא זוכר את התאריך של האירוע, היו ימים גשומים. יכול להיות קיץ, לא זוכר. עבר הרבה זמן.

זוכר שלנאשם הייתה מונית, חושב שבצבע לבן לא יכול להגיד בוודאות אבל היה שלט של מונית.

מזהה את האזור **נ/1**. יש גן ודואר. מסמן את הכניסה לחניה (עמ' 26 ש' 1-32).

ההורים מביאים את הילדים לגן בשעות בין 7:45-8:00. יש מעטים שבאים גם בשעה 8:30 ו-9:00.

באים גם מהצד השני מהחניה הגדולה. אפשר להגיע משם זה פתוח.

מהחניה הגדולה ליד הדואר אפשר לצאת בכלל.

החנות קרובה לגן כמה מטרים, זה קרוב כמו מדוכן העדים באולם לדוכן בימ"ש. לפעמים הוא עושה סיבוב ומתרחק.

בזמן האירוע היה בסמוך למקום. לא שמע את השיחה, שמע צעקות של אנשים שמתווכחים ביניהם.

הוא לא מכיר את הנאשם. הסתכל וראה שהמתלונן מבקש שיזיז את האוטו והנאשם אמר לו "אני לא איזיז את האוטו" דפק עליו יריקה ונגח בו, הכול היה מהיר.

מהנגיחה הייתה למתלונן נפיחות במצח (פרו' עמ' 27 ש' 1-32).

שניהם צעקו וראה שיש שם בעיה.

לפני הנגיחה המתלונן לא עשה שום דבר, בטוח. הוא ראה אותם עומדים וביקש שיזיז את האוטו. לא היה שום דבר כי לא היו צעקות.

לא יודע אם היה דין ודברים ביניהם לפני כן. מכיר את המתלונן הוא אדם נינוח ועדין מאוד.

מעיד רק על מה שראה. לא ראה את הנאשם מוחא כפיים כשלא הסכים להזיז את האוטו. תמיד יש דברים שלא רואים (עמ' 28 ש' 1-32).

לא זוכר אם אחרי האירוע הנאשם הלך לדואר. לשאלה למה אמר שאחרי האירוע הנאשם נסע מהמקום אם לא זוכר מה היה שם, ענה כי המונית לא הייתה שם.

לשאלה האם זוכר שהיה עוד אירוע אלים באירוע, ענה כי הנאשם דחף את המתלונן, היו ידיים שם.

לשאלה האם ראה את הדחיפות, ענה כי כשהמתלונן הלך - הוא עזב את המקום ומעבר לזה לא יודע כלום. לא זוכר אם היו דחיפות.

לשאלה האם היו חילופי קללות, ענה כי שמע צעקות וראה נגיחה ויריקה. לא זוכר מעבר לזה.

לפני עדותו בבימ"ש התובעת הראתה לו ראשי פרקים של עדותו במשטרה, לא עברו על כל העדות.

לא זוכר את מה שאמר במשטרה לפיו הנאשם אמר למתלונן שהוא "שם עליו זין".

לשאלה כיצד מסביר שהמתלונן לא אמר את זה בגרסתו המשטרה ובבימ"ש, ענה כי לא זוכר (עמ' 29 ש' 1-32).

הוא לא התקרב אליהם, זה לא עניין שלו. היה מהם במרחק 10 מטרים.

לא זוכר שהפריד את הצדדים, ושהרחיק את הנאשם מהמתלונן כפי המתלונן מסר במשטרה. לא זוכר שהתקרב אליו.

לשאלה כיצד ראה את החבלה במצח של המתלונן אם היה במרחק מספר מטרים, ענה כי המתלונן התקדם לכיוון דלת הכניסה שלו, מרחק 1-2 מטרים ממנו, הוא החזיק את היד על המצח וראה שיש לו סימנים במצח. ראה אדום. בגובה הגבה, העין. ראה שהמתלונן היה נרגש באירוע.

לא יודע מהי השכלתו של המתלונן (פרו' עמ' 30 ש' 1-32).

לא ידע כי הוא משפטן. לא שמע שאמר את זה לנאשם באירוע.

אם הנאשם היה זז לא היה קורה שום דבר ולא היה עימות.

המתלונן פנה לנאשם בנחמדות, ואמר לו תזיז את האוטו בבקשה. שולל שאמר את זה בתקיפות רבה.

לא ראה שהנאשם הוציא מצלמה וצילם את הסביבה. לא ראה את המתלונן מצלם.

לא זוכר אם בהודעתו במשטרה עומת עם הסתירות למול גרסתו של המתלונן (פרו' עמ' 31 ש' 1-27).

(3) ע"ת/3- יעל בר אור רפס- גבתה את **1/ת** והנאשם מסרה מרצונו החופשי.

הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 8.11.11 שעה 12:09 (1/ת)

זוכר את המקרה. הוא בא לחנות בחניה ציבורית ליד הדואר וראה שישי כיסא באמצע החניה ולא נותן לרכבים להיכנס אליה. בצד ימין בכניסה יש חנות חומרי בניין וכל הסחורה מוצגת בשני צידי המעבר לחניה, שלא מאפשר גישה לחניה בפנים. בנוסף גם שם כיסא שמפריע לתנועה.

ביקש מהמתלונן להזיז את הכיסא והדברים כדי לתת לו לחנות כי זו חניה ציבורית. על רקע זה התעורר ויכוח והיה דין ודברים.

הוא התעקש שהמתלונן ייקח את הדברים מצדי הדרך והוא ענה "אני עורך דין לא כדאי לך ללכתאיתי ראש בראש".

הוא הביא ג'ק מהחנות, שם מתחת לרכב שלו -מתחת לדלת השמאלית האחורית, וניסה להרים את הרכב. הוא שם במקום שלא צריכים לשים ועשה שריטה באוטו.

כשראה שהוא פוגע פיזית ברכב, ניגש אליו וביקש שיפסיק, וכשלא שעה לבקשתו- משך אותו מהג'ק כדי שיפסיק.

בתגובה אמר לו המתלונן "אתה פגעת בי, זאת אלימות ואני הולך לפנות למשטרה". הוא גם דיווח למוקד העירייה ושם אמרו לו שישלחו פקח כדי שהמתלונן יפנה את המקום.

יש לו תמונות של הדברים בחוץ והכיסא שחסם את החניה.

הוא יביא ם תמונות של השריטה ברכב.

מכחיש שאמר למתלונן שיראה לו ושהוא לא יודע מי הוא, ומכחיש שאמר שילמד ממנו לקח.

מכחיש שירק עליו נגח בפניו ונתן לו אגרוף בבטן. פרט למשיכה מהג'ק לא היה שום מגע. הוא גם לא אמר מה שמיוחס לו.

הוא לא הסכים להזיז את הרכב עד שהוא לא יזיז את הכיסא.

לשאלה כיצד מסביר כי יש עד ניטראלי שראה אותו נוגח במתלונן, ענה כי הוא לא נגח ולא נגע בו פרט למשיכה. לשאלה למה שיתלונן עליו בתקיפה ואיומים אם זה לא היה, ענה כי הוא הרים קול על המתלונן וכעס מאוד ואמר לו שלא יכול לעשות מה שרוצה במקום ציבורי. המתלונן ענה שהוא עו"ד

הוא אמר לו בתגובה שאז מה אם הוא עו"ד, זה לא אומר שמותר לו לעבור על החוק, והמתלונן אמר לו שילך משם ולא יתעסק איתו. המתלונן מנפח את האירוע. לשאלה כיצד מסביר את התעודה הרפואית של המתלונן לפיה יש לו שפה נפוחה, ענה כי זה פוטו שופ. לא נגע בו חוץ מהמשיכה. היום אפשר להשיג מה שרוצים. באותו רגע של המשיכה הוא התלהב ואמר לו "זאת אלימות, אתה נגעת בי, אתה תראה מה יהיה לך על זה שנגעת בי".

להצגה של תמונות מתיק החקירה - זיהה את הרכב בתמונות כרכב שלו ושתי התמונות הן שלו. המתלונן ראה שצילם אז גם הוא צילם.

היה לו רובה אויר לפני 30 שנה, אבל מאז עבר 6 דירות וזה היה בבידום, הנשקים החלידו והתפרקו.

לפני 10-15 שנה קיבל מכתב מהמשטרה למסור את הנשקים והגיע למשטרה, הם לא קיבלו אותם אז העיף אותם. לשאלה למה לא דיווח למשרד הפנים, ענה שלא ידע שצריך לדווח.

מדגיש כי מעבר למשיכה שמשך את המתלונן כשניסה להרים עם הג'ק את המונית, לא היה שום מגע פיסי בינו לבין המתלונן.

בחקירה נגדית מאשרת כי לאחר שחוקרת מש"ל גבתה את הודעת המתלונן התיק הגיע אליה לחקירת הנאשם. מש"ל פתחה את התיק וכל יתר החקירות בוצעו על ידה (של העדה). יש מזכרי פניה לעדים - שלה ושל חוקרים נוספים (עמ' 32 ש' 20-32).

לאחר חקירת הנאשם במשטרה חקרה את המתלונן תחת אזהרה לאור גרסת הנאשם. המתלונן אישר שהוא משפטן.

הגיע עד נוסף - בנימין.

לשאלה מדוע לא ערכה עימות בין המתלונן לעד זה לאור סתירות בגרסאותיהם, ענתה כי לא זוכרת מה היו השיקולים לסיום הטיפול בתיק - זה עבר לעיון קצין חקירות ויועמ"ש.

חושבת שבהתחלה התיק נסגר כי רואה תרשומות של פתיחת התיק לאחר ערר. זה כבר לא בידיים שלה.

בינואר 2012 התיק נפתח לפי התרשומות בתיק. הוא הועבר לעיון התביעות.

מאשרת כי בתחילה העד בנימין בן צור לא זכר את האירוע, אבל כשנשאל הוא נזכר כי היה מקרה שקשור למתלונן ונהג מונית (פרו' עמ' 33 ש' 1-32).

הוא מסר שזוכר שהמתלונן הותקף ע"י נהג מונית עקב ויכוח בין הצדדים.

הוא מתאר אירוע אחד של צעקות על נושא חניה של רכב, כשהמתלונן ביקש להיזוז כי הוא מפריע לתצוגה.

נהג המונית לא הכחיש את הקשר שלו לאירוע ולמקום. הוא קושר עצמו למתלונן ולמקום וזה ברור שמדברים על אותו אירוע ועל אותו אדם.

בנסיבות כאלה, ששני הצדדים קושרים עצמם לאירוע, לא היה צורך במסדר זיהוי.

היא חקרה את המתלונן בדבר טענת הנאשם כי איים עליו. לשאלה מדוע לא שאלה את העד בנימין בן צור על כך, ענתה כי העדות של בנימין נגבתה יום לפני חקירת הנאשם, ובכל מקרה הוא אמר ששמע רק צעקות על נושא החניה וזה מה שהוא ראה (עמ' 34 ש' 1-31).

לאחר ריענון זיכרון מוסרת כי ערכה מזכר מיום **19.11.11** לפיו קיבלה חומר נוסף מהנאשם- טופס ממוקד העירוני של הוד השרון לגבי האירוע ו-7 תמונות (פרו' עמ' 35 ש' 1-26).

כן הוגשו:

אישור רפואי של המתלונן מיום 23.6.11 מאת ד"ר גאלי-דואני (ת/2)

סיבת הפניה- היום הותקף ברחוב, קיבל מכה מראשו של מישהו על פניו ואגרופ בבטן. מאז סובל מסחרחורות והקאות. יש נפיחות בשפה תחתונה.

ממצאי בדיקה- נפיחות שפה תחתונה סימני חבלה על הפנים.

אישור מחלה מיום 23.6.11-27.6.11

10 תמונות של מקום האירוע (ת/3)

4. מטעם ההגנה העיד הנאשם (עמ' 46-36 לפרוטוקול).

העיד כי בעברו היה איש חינוך, שירת בצבא 22 שנים, השתחרר כקצין בחיל האוויר. התעסק עם נוער שוליים, וכל חייו הנחה לנימוס, חינוך והבנה הדדית, חינוך נגד אלימות ואלימות זה לא הוא.

הקים את תחנת מוניות מגדיאל בהוד השרון והוא שם לו מטרה לחנך נהגי מוניות להתנהג כמו שצריך, ולהראות

עמוד 12

פנים אחרות של שירות והתנהלות בארץ.

הוא יודע שהוא צודק והולך עם האמת שלו.

הוא תושב הוד השרון 38 שנים. יודע שליד הדואר במקום עסקו של המתלון זה מקום ציבורי, והוא וידא את זה בעירייה קודם לכן, ויודע שהמתלון השתלט על המקום באלימות.

ביום האירוע הוא נכנס עם המונית בהנחה שידע שהמתלון יתנגד כי היו לו מלא דברים בחוץ, והוא השתלט על החניה, והתחיל לצלם את המרכולת שלו בחוץ ואת הכיסא שחסם בכוונה את הכניסה כדי שמכוניות לא יכנסו לחניה.

הוא ביקש מהמתלון בשיא הנימוס שיזיז את הכיסא וייתן לאנשים להיכנס כי זו חניה ציבורית.

כשהתחיל לצלם את המרכולת - המתלון התחיל לכעוס מאוד וביקש להזיז את המונית והוא לא הסכים בטענה שזו חניה ציבורית. הוא (הנאשם) צלצל למוקד 108 וביקש שיבוא פקח מהעירייה כי יש השתלטות באלימות על שטח ציבורי, זה קומם אותו.

אחרי האירוע הגיע פקח. הוא הביא אישור מהעירייה שהיה פקח, והעניין נסגר (נ/3).

כשהוא סירב להזיז את המונית, המתלון אמר לו שהוא עו"ד והוא לא יודע במה הוא הסתבך ושהוא יקלל את היום הזה שעשה מה שעשה. הוא אמר למתלון שבנוסף לזה שלא נותן לחנות - הוא גם מאיים, והשאיר את הרכב בכוונה, והתחיל ללכת לכיוון הדואר שלשם התכוון להגיע.

תוך כדי הליכה הוא ראה שהמתלון בא עם מלגזה, לא ג'ק, שמרימים במוסכים והתחיל להרים לו את האוטו. ניגש אליו ואמר לו "תגיד מה אתה עושה?" והוא בשלו (פרו' עמ' 36 ש' 5-31).

הוא אחז במתלון מאחורה כי הוא פגע לו ברכב, והמתלון הרים את הרכב המקום שאסור להרים. משך את המתלון לאחור. כשמשך אותו- המתלון פנה אליו ואמר לו "אתה יודע מה עשית עכשיו?" ענה לו "כן, משכתי אותך שלא תהרוס לי את האוטו, שרטת אותו תראה מה עשית" המתלון אמר לו שזו פגיעה גופנית ושהוא ישלם על זה ביוקר, שזו התנהגות אלימה. הוא ענה לו שזו לא התנהגות אלימה אם הוא פוגע לו ברכושו הפרטי.

הוא לא הזמין משטרה כי זו הייתה שריטה, והמשטרה לא הייתה עושה שום דבר.

לא היה מגע וריב אמיתי, הם צעקו אחד על השני אבל לא הייתה סיטואציה של מכות, אז לא ילך להתלון במשטרה על שריטה במונית.

משך אותו כדי שיפסיק את הפעולה של פגיעה ברכבו. לאחר מכן הלך לדואר.

חוץ מהמשיכה לא היה ביניהם שום מגע פיזי. לא הייתה נגיחה ולא יריקה. הוא לא טיפוס אלים.

לשאלה האם לא פחד להשאיר את הרכב, ענה שלא, כי כבר משך אותו והמלגזה יצאה והוא גם צילם, הוא ראה שהוא מצלם.

לשאלה למה לא עזב את המקום, ענה כי זו חניה ציבורית אם כולם יוותרו למתלונן - אז אף אחד לא יוציא אותו מזה.

הוא הגיש תלונה בעירייה, אבל הם לא עושים כלום. עד היום יש את השלט של המתלונן שאסור לחנות.

התמונה שצילם זה בכניסה לחניה במקום שהוא עמד עם המונית, צילם לפני 4 חודשים, לא בעת האירוע כי השלט לא היה בעת האירוע. זה שלט ששם בזמן האחרון (פרו' עמ' 37 ש' 1-32).

הוא פנה בעל פה לעירייה, אין לו פניה בכתב. המשטרה לא מטפלת אלא נותנת קנס בלבד.

הביא אישור מיום **23.6**. פנה לעירייה אחרי האירוע.

כשפונים למוקד 108 -זה נרשם, אבל כשפונה למחלקת התעבורה בעל פה הם לא רושמים. הוא בדק את העניין ואמר לו חד משמעית שזו חניה ציבורית. אמרו לו שמידי פעם קונים -אבל הוא ממשיך להשתלט על החניה.

המלגה שהוא הוציא היא כזו ששמים מתחת לרכב ומרימים כדי לתקן פנצ'ר. זה כן ג'ק.

הוא לא צילם את זה כי רץ מהר למנוע ממנו לעשות את זה. הוא ידע שהרכב יתעקם לו בשסי אם ירים במקום לא טוב, והיה חשוב לו לתפוס אותו לפני שירים. הוא הכניס את הג'ק והרים כמה פעמים.

המתלונן עצמו הוריד את הרכב מהג'ק לאחר שמשך אותו. לא צילם כי היה עסוק ונרגש.

לשאלה למה המתלונן הסכים להוריד את הרכב, ענה כי הוא ראה שפגע ברכב, והבין שעשה נזק (פרו' עמ' 38 ש' 1-32).

לא ראה את המאבטח של הגן בזמן חילופי הדברים ביניהם - אבל היה עד אחר שנכח פיזית בכל האירוע ולא הובא לעדות. הוא צילם אותו באחת התמונות. הוא עובד אצל המתלונן וחובש כיפה.

לאחר האירוע הלך לדואר, היה צריך לשלם חשמל של ועד הבית.

לא הביא את תעודת הנכה שלו, אבל המונית שלו היא רכב נכים. בגלל אשתו. לא רצה לתפוס חניית נכים הלך לחניה ציבורית (עמ' 39 ש' 1-10).

בחקירה נגדית העיד כי אין שלט של חניה ציבורית, יש שלט שזו חניה פרטית. אבל הוא בדק בעירייה קודם. הוא גר בהוד השרון 38 שנים.

לא לקח אישור מהעירייה על כך שהחניה ציבורית. דיבר עם מחלקת הנדסה- פנה אליהם כחודש לפני האירוע ולאחריו כדי לוודא שהוא צודק. אמרו לו שזה ציבורי (פרו' עמ' 39 ש' 12-32).

אין לו שם של מי שדיבר איתו שם.

היום ניתן להיכנס לרשות המקומית באינטרנט ולעירייה ולראות את כל מקומות החניה המסודרים (פרו' עמ' 40 ש' 1-19).

בנסח הטאבו **נ/1** מי שרשום כבעלים זה בנק לאומי ולא עיריית הוד השרון. לשאלה על איזה חלקה הוא ברר - ענה כי לא נתן מספרי חלקה, אלא הפנה למקום, והם הבינו למה מתכוון. אמר להם החניה ליד הדואר.

לשאלה האם ייתכן כי התשובה נגעה לחניה הציבורית שנמצאת שם, ענה שלא. הוא הסביר בדיוק למה הכוונה. למתלון יש את החנות והסביר שמתכוון למעבר שבו הוא מציג את הסחורה. מכירים אותו והוא קיבל קנסות.

לא יודע כמה קנסות הוא קיבל, אבל בעירייה אמרו לו שקיבל קנסות על כך שהסחורה בחוץ.

הסביר במחלקת ההנדסה שיש את הדואר ויש חניה בצד ימין -הטמבוריה, והאדם מציג שם מרכולת, והאדם במחלקת ההנדסה אמר שיודע במה מדובר ושזו חניה ציבורית. כששאל אותם מה עושים בעניין אמרו לו שנותנים לו קנסות, והוא חוזר על שלו.

לשאלה כיצד מסביר כי **בנ/3** שהגיש מצוין גוש 6412 וחלקה 127, ענה כי זה הם רשמו לא הוא בהתאם לפנייה שלו (עמ' 41 ש' 1-32).

מאשר כי מרגיז אותו שהמתלון שם כיסא באמצע החניה ציבורית, הוא מתקומם נגד שתלטנים אלימים שמשתלטים על מקומות ציבוריים. המתלון בא מיד והתנפל עליו. המונית עמדה בצד, והכיסא ממול והוא ביקש שיזיז את הכיסא כדי להמשיך הלאה. המתלון אמר לו שיעוף משם כי זו חניה פרטית (פרו' עמ' 42 ש' 18-32).

הוא בא להזיז את הכיסא בעצמו כדי להיכנס אבל לא נגע בכיסא אלא רק התקרב אל כיוונו. המתלון לא הזיז והוא השאיר אותו ככה והלך לדואר. תוך כדי הליכה ראה את המתלון מביא מלגזה. הוא עמד בצד של החניה, לא הפריע לתנועה רק בצד. לכן חזר.

למלגזה יש שיניים ושתי זרועות שמרימות, אם דוחפים אותן במקום הלא נכון היא פוגעת ברכב ולא נכנסות מתחתיו.

שולל כי אולי הוא גרם לנזק במשיכה שלו, כי היא כבר הייתה מתחת לאוטו כשהגיע והמכה היא מהצד. כשמשיך אותו- גם המלגזה נמשכה החוצה.

הרכב בשווי 280,000 ₪ והיה חשוב לו להגן עליו יותר מלצלם או להזמין משטרה (עמ' 43 ש' 1-32).

גם לאחר מכן לא פנה למשטרה כי ידע שהמשטרה לא תתערב.

לשאלה כיצד מסביר כי בחקירתו במשטרה לא אמר כלום על מלגזה, ענה כי קרא לזה ג'ק במשטרה, כמו שתיאר את הכלי בבימ"ש. אז קרא לזה ג'ק היום קורא לזה מלגזה.

ברגע שהמתלון הרים את הרכב וראה שהמלגזה תקועה במקום הלא נכון שיכול לעקם כל מיני דברים למטה, מה שעמד לנגד עיניו זה להפסיק את המהלך הזה (עמ' 44 ש' 1-32).

תפס אותו מאחורה ומשיך אותו עטף אותו ומשיך אותו אליו ואז המתלון הפסיק והמלגזה יצאה החוצה.

לשאלה האם גרם למתלון לחבלות, ענה כי לא היה לו איתו שום מגע מעבר למשיכה. החבלות להן טוען לא נגרמו

ממנו. המתלונן היה עם הגב אליו, איך יכול להיות שנפגע בפנים? משך אותו במותניים ושם ידיו על הידיים שלו.

הוא לא נהג באלימות כלפי המתלונן.

המתלונן קילל אותו ואמר לו שישמע ממנו. הוא לא הסכים למשיכה מאחורה, הוא משך אותו בכוח (עמ' 45 ש' 1-32).

לשאלה כיצד זו לא אלימות, ענה שזה תלוי בנסיבות. הוא הציל את הנכס שלו, אחרת היה נזק של עשרות אלפי שקלים.

לשאלה כיצד מסביר כי המאבטח אומר שירק ונגח - ענה כי הוא חבר של המתלונן, הם חברים טובים.

העד שלו שמופיע בתמונה סירב להופיע בבימ"ש, לא סתם הוא סירב. הוא עובד של המתלונן וחושב שאפילו פיטר אותו.

לשאלה למה לא מסר במשטרה שום דבר לגבי העד, ענה כי לא יודע למה. זה לא עלה לו לראש אותו רגע. הוא חשב שהעד שהגיע זה הוא (עמ' 46 ש' 1-18).

כן הוגשו:

נסח טאבו של גוש 6412 חלקה 127 (נ/1)

שרטוט גוש 6412 חלקה 127 (נ/2)

עם סימון דואר, גני ילדים וחניה נשוא כתב האישום.

פניה של הנאשם למוקד עירוני של עיריית הוד השרון מיום 9.11.11 שעה 09:28 (נ/3)

פניה בגין רוכלות ללא היתר בדרך מגדיאל -גינה ציבורית כיכר מגדיאל.

תיאור הפניה: סוחר בכיכר מגדיאל השתלט על החניה ועל המעבר ליד הדואר סמוך לחנות טמבור. מסרב להזיז את הכיסאות והסחורה, מהווה מפגע ומטרד.

5. דין ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול העדויות הראיות בתיק, מצאתי כי עלה בידה של המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום והעבירות המיוחסות לנאשם - מעל לכל ספק סביר.

הריני מעדיפה את גרסתו של **המתלונן** לקרות האירועים, על פני גרסת **הנאשם** - בהיותה אמינה, מהימנה

וסדורה, ואף נתמכת במכלול העדויות והראיות בתיק.

לא ניכרו בה סתירות היורדות לשורש מהימנותו.

כך, עולה גרסת המתלון בקנה אחד עם עדותו של העד בנימין בן צור, שהינו עד אובייקטיבי, עם התעודות הרפואיות (ת/2), עם קיומו של המניע להתנהגותו האלימה של הנאשם כלפיו - כפי שעולה מעדותו של הנאשם עצמו.

מעדותו של המתלון בבימ"ש עולה כי ביום האירוע, הגיע הנאשם לרחבת הכניסה לעסקו עם המונית בה נהג, החנה את הרכב בקרבת הסחורה המוצגת מחוץ לעסק, תוך שהוא חוסם את הכניסה.

לאחר שאמר לו הנאשם כי הוא הולך לדואר, ביקש המתלון מהנאשם להזיז את הרכב, הואיל ומדובר בחניה פרטית ולא ציבורית, הנאשם אמר לו כי הוא הולך לדואר, סירב להזיז את הרכב, יצא מהרכב, והלך לכיוון הדואר (פרו' עמ' 3 ש' 25-28).

משפנה אליו המתלון בשנית והתרעם על התנהגותו של הנאשם - החל הנאשם מקלל ומאיים כי "יראה לו מי הוא" וכי "הוא לא יודע עם מי הוא מתעסק", התקרב למתלון, נגח בו עם ראשו בפיו, בשפתיים, נתן לו אגרוף בבטנו, וירק עליו (עמ' 4 ש' 1-2).

גם בחקירתו הנגדית שב המתלון ותיאר את האירוע באופן דומה (פרו' עמ' 19 ש' 1-32).

על גרסה זו חזר המתלון אף בפני רופא המשפחה, אליו פנה בסמוך לאחר האירוע, ודיווח כי הותקף ברחוב, קיבל מכה בראשו של אדם על פניו, ואגרוף בבטנו.

מהתעודות הרפואיות שהגיש המתלון מיום האירוע, עולה כי נראית נפיחות בשפתו התחתונה לצד סימני חבלה על הפנים (ת/2; עמ' 4 ש' 20-21).

בנוסף, גרסה זו עולה בקנה אחד עם גרסתו של עד התביעה בנימין בן צור, לפיה בהיותו מאבטח בגן הילדים הסמוך למקום האירוע, שמע צעקות, וכשהתקרב למקום ראה את המתלון והנאשם מתעמתים מילולית, כשהמתלון ביקש מהנאשם להזיז את רכבו הואיל ומפריע לסחורה המוצבת במקום החניה והנאשם לדידו סירב להזיז את הרכב ואמר כי צריך ללכת לדואר (פרו' עמ' 23 ש' 19-21).

בהמשך, ראה את הנאשם יורק על המתלון ונוגח בו (עמ' 23 ש' 22).

למען הסר ספק יובהר כי העד חוזר על כך שראה את הנאשם יורק ונוגח במתלון מספר פעמים לאורך חקירתו הנגדית (פרו' עמ' 29 ש' 6-9, ש' 20; עמ' 27 ש' 25-26).

בנוסף, תיאר העד אף את תגובתו של המתלון לאחר האירוע הפיזי, מתאר אותו כנרגש, נסוג לאחור, החזיק את מצחו

בידו ואמר כי הוא מתקשר למשטרה (פרו' עמ' 24 ש' 8-9; עמ' 30 ש' 23).

העד בן צור ציין כי צפה באירוע במרחק של מטרים ספורים בלבד וראה את המתרחש היטב (פרו' עמ' 27 ש' 16-17; עמ' 30 ש' 28; עמ' 30 ש' 1).

יתרה מכך, עד זה אף ראה החבלות בפניו של המתלונן, ראה אדמומיות במצחו באזור הגבה (עמ' 30 ש' 18-30), וכן נפיחות במצחו ליד העין (פרו' עמ' 27 ש' 28).

למותר לציין כי העד לא הסתיר את היכרותו עם המתלונן ואחיו והיותו מיווד עמם בשל קרבת מקום עבודתו לעסק של האחרונים, כמו גם העובדה כי לעיתים שותים קפה יחד במהלך היום (פרו' עמ' 25 ש' 26-32 ועמ' 26 ש' 1).

העד בן צור אף נשאל על כך במהלך חקירתו הנגדית והדגיש סוגיה זו-

**"ש:הייתה לך היכרות טובה עם ציון (המתלונן- נ.ב.)
ת:כן. לא הולכים לבלות. מדברים, מה העניינים, שותים קפה"
(פרו' עמ' 24 ש' 23-24)**

לאור האמור התרשמתי כי מדובר בעד אובייקטיבי, אמין ומהימן, שעדותו הייתה סדורה ללא סתירות של ממש, המתיישבת עם גרסתו של המתלונן כאמור.

אין מדובר בחברות עמוקה או קרבה משפחתית המעלה חשש ממשי להטיית גרסתו של העד, לא כל שכן לכדי עדות שקר בבימ"ש, רק על מנת לסייע למתלונן, כי אם ידידות שטחית בלבד, בשל קרבה גאוגרפית של מקומות עבודתם של השניים. זאת ותו לא.

זאת ועוד, לא התרשמתי כי העד ביקש להשחיר את פני הנאשם יתר על המידה, או לחילופין- לתמוך בגרסת המתלונן בכל מחיר, כי אם הקפיד לדייק בעדותו ולמסור מה שקלט בחושיו בלבד.

כך, דיין בעדותו ומסר כי לא ראה חתך בפניו של המתלונן לאחר התקיפה אלא סימן אדום (פרו' עמ' 30 ש' 30), העיד כי לא זוכר שהפריד בין הצדדים במהלך הריב בניגוד לגרסת המתלונן במשטרה (פרו' עמ' 30 ש' 12-15), וכן שולל כי ראה את הנאשם מוחא כפיים בתגובה לבקשת המתלונן כי יזיז את רכבו, כפי שמוסר המתלונן במשטרה (עמ' 28 ש' 19-24).

בנוסף, הגם שמעיד כי היו דחיפות - מתקן מיד עדותו לפיה אינו זוכר אם ראה את הנאשם דוחף את המתלונן אם לאו (פרו' עמ' 29 ש' 10-17).

כמו כן העד מעיד כי אינו זוכר תוכן קללות ו/או איומים ששמע מפי הנאשם אף כנשאל ב"רחל בתך הקטנה" לעניין

גידופים מסוימים מפי הנאשם אותם הזכיר במשטרה (עמ' 29 ש' 18-20, ש' 23-25) ומתעקש כי זוכר ששמע צעקות (שם).

לעומת זאת, גרסת **הנאשם** אינה סבירה, אינה הגיונית ונסתרת למול שאר הראיות בתיק.

כמו כן, גרסתו מעלה מניע ברור לפגוע במתלונן זה דווקא, על רקע סוגיית החניה.

בגרסתו מקפיד הנאשם לצמצם את חלקו באירוע, הן בכל הנוגע למעשיו והן בכל הנוגע לאמירות שאמר, בעוד שבהתייחסותו להתנהלות המתלונן- נוטה הנאשם להגזים באופן שמותיר רושם בלתי מהימן ובלתי אמין.

בעוד שבעדותו במשטרה מסר הנאשם כי המתלונן הביא ג'ק לצורך הרמת רכבו, הרי שבעדותו בבימ"ש, הפך הכלי האמור ל"**מלגזה**" (!) (פרו' עמ' 36 ש' 30).

יתרה מכך, גרסה זו של הנאשם נשללת מכל וכל הן ע"י המתלונן והן ע"י העד בנימין בן צור.

בן צור מכחיש מפורשות בבימ"ש כי המתלונן הביא ג'ק והרים את רכבו של הנאשם (פרו' עמ' 23 ש' 26-28; עמ' 24 ש' 4-6; עמ' 28 ש' 27-31) ואף טוען כי מדובר בהתנהגות שאינה הגיונית בנסיבות אלה, בהן המתלונן ביקש להזיז את רכבו של הנאשם ולא להשאירו במקום(!).

אף המתלונן מכחיש כי ניסה להרים את הרכב באמצעות ג'ק, ואף שולל כי יש לו ג'ק בעסק (פרו' עמ' 5 ש' 21-28).

התמונות אותן הגיש הנאשם בדבר נזק לרכבו (ת/3)- אין בהן כדי לחזק טענתו לעניין זה הואיל ולא הוכח כי מדובר בנזק שארע באירוע דן, ולא כתוצאה מהרמת הרכב באמצעות ג'ק.

חרף העובדה שצילם תמונות במקום, לא צילם הנאשם את המתלונן בשעת מעשה, או למצער את הג'ק עצמו- הואיל ולדבריו מיהר למנוע מהמתלונן להרים את הרכב (פרו' עמ' 38 ש' 14-20; עמ' 38 ש' 24). כמו כן לא הגיש כל תלונה במשטרה על כך.

גרסה זו של הנאשם אינה סבירה ואינה מתיישבת עם השכל הישר וניסיון החיים, הואיל ואין זה סביר כי לאחר שראה את המתלונן מרים את רכבו באמצעות "מלגזה", ואף "שורט" אותו וגורם לו נזק של ממש, יבחר הנאשם להשאיר את רכבו בקרבת המתלונן, ללא פיקוח, וללכת לעיסוקיו בדואר באין מפריע כאילו לא ארע דבר.

כמו כן, למרות שהנאשם צילם תמונות במקום האירוע, לא צילם את לב ליבה של ההתרחשות לפי גרסתו- שהינה הרמת הרכב, ואף ביכר שלא לצלם את כלי העבודה ששימש לכך לאחר מעשה וכשהרוחות נרגעו.

הנאשם אף לא תבע מעולם את המתלונן על "הנזק" הנטען שגרם לרכבו, במהלך השנים שחלפו, מאז חודש יוני 2011 ועד לעת הזאת.

זאת ועוד, תיאורו של הנאשם את האירוע, לא זו בלבד שסותר את גרסתם של המתלונן וכן צור, אלא אף אינו מתיישב עם החבלות בפני ושל המתלונן (ת/2).

מגרסתו של הנאשם עולה כי בעת שהמתלונן ניסה להרים את הרכב, משך אותו הנאשם מאחור במותניו, ולמעט מגע זה- לא היה ביניהם כל מגע פיזי נוסף (פרו' עמ' 37 ש' 1-15; עמ' 45 ש' 6, ש' 14-15; ת/1 ש' 20, ש' 26, ש' 45-46).

הנאשם אף "מגדיל לעשות" ומסביר בעדותו כי בעת שמשך את המתלונן - היה האחרון עם הגב אליו, והוא משכו במותניו, ועל כן לא יכול היה להיפצע בפניו(!) (פרו' עמ' 45 ש' 11-15).

בנסיבות אלה, נוכח גרסתו של הנאשם, הרי שאין בפיו כל הסבר לתעודות הרפואיות שהגיש המתלונן כשעתיים בלבד לאחר האירוע, לפיהן היו לו חבלות בפנים ושפה נפוחה (ת/1 ש' 33-35; פרו' עמ' 45 ש' 7-12).

למותר לציין כי מגרסת הנאשם דווקא מתחדדת סוגיית המניע באופן ממשי.

בחלק ניכר מעדותו מגולל הנאשם את מסכת התלונות שהגיש כנגד המתלונן בעיריית הוד השרון עובר לאירוע, מהן עולה במפורש וללא עוררין כי מעשיו של המתלונן הכעיסו אותו עוד זמן רב עובר לאירוע, עד כי הנאשם טרח לברר סוגיית הבעלות בחניה בעירייה, ולהתלונן על השתלטותו על החניה ועל הצגת הסחורה במקום (ת/1 ש' 14; פרו' עמ' 37 ש' 21-31; עמ' 38 ש' 1-11).

כך מתאר הנאשם כי פנה למחלקת הנדסה בעירייה (פרו' עמ' 39 ש' 27-32) פנה למוקד עירוני 108 והגיש תלונה (עמ' 38 ש' 8), ניגש בעצמו לעירייה פעם נוספת על מנת שיבדקו בתרשימים את החניה נשוא כתב האישום (עמ' 38 ש' 9-10) וכן פנה למוקד העירוני ביום האירוע והזמין פקח למקום (נ/3; עמ' 38 ש' 6).

בבימ"ש מאשר הנאשם כי העובדה שהמתלונן שם כיסא באמצע החניה הציבורית הרגיזה אותו, וכי השתלטות אלימה על מקומות ציבוריים מקוממת אותו (פרו' עמ' 42 ש' 18-24).

למען הסר ספק מעיד הנאשם בעצמו כבר בראשית עדותו בבימ"ש כי **מלכתחילה** החנה את רכבו בכניסה לעסקו של המתלונן, **בכוונת תחילה**, מתוך ידיעה ברורה כי הדבר יכעיס את המתלונן. וכך מעיד הנאשם -

"אני יודע שליד הדואר ..זה מקום ציבורי, אני גם וידאתי את זה קודם בעירייה, כי אני יודע שהוא השתלט על המקום באלימות. אז הלכתי ונכנסתי עם המונית בהנחה וידעתי שהוא יתנגד, כי היו לו שם מלא דברים בחוץ, הוא השתלט על החניה, אז התחלתי לצלם את המרכולת שלו בחוץ ואת הכיסא שחסם בכוונה את הכניסה כדי שלא יכנסו מכוניות לחניה...כשהתחלתי לצלם את מרכולתו הוא התחיל לכעוס מאוד מאוד וביקש ממני להזיז את המונית, לא הסכמתי וטענתי

**שזו חניה ציבורית. יתרה מזו צלצלתי למוקד 108 וביקשתי שיבוא פקח מהעירייה
כי יש פה השתלטות באלימות על שטח ציבורי, כי זה קומם אותי"**

(פרו' עמ' 36 ש' 14-23)

דברים אלה מעידים על הנאשם כאלף עדים כי פעל מתוך התרסה והתגרות מכוונת במתלונן, ולא "נקלע" לאזור כעובר אורח תמים.

דברים אלה, בד בבד עם עדותו שלו בדבר פעילותו הענפה בעירייה על מנת למגר את מעשיו של המתלונן במקום, מהווים את הרקע והמניע המובהק להתנהלותו האלימה של הנאשם כלפי מתלונן זה דווקא, בגין סוגיית החניה במקום.

על רקע זה אף מתיישבת גרסתו של המתלונן עם תגובתו האלימה של הנאשם כלפיו, עת ביקש שיזיז את רכבו, הואיל ומדובר בנקודת תורפה המטרידה את הנאשם ומדירה שינה מעיניו.

פשיטא כי גם אם טענותיו של הנאשם לעניין זה בדין יסודן, הרי שאין להן כל נפקות לעניין עצם תקיפתו את המתלונן, שהלא גם בהנחה שמדובר בחניה ציבורית- התקיפה והאיומים אסורים הם(!).

הנאשם אינו חוסה תחת כל הגנה שבתיק בעניין זה.

בשל כך, חלקן הארי של חקירותיהם הנגדיות של המתלונן וכן צור נסובו סביב חקירת סרק אודות שאלת הבעלות/השכירות בשטח, מבנה השטח ועוד כהנה וכהנה סוגיות שאינן רלוונטיות כלל לשאלת התגבשות אחריותו הפלילית של הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

ראשית, את שאלת הבעלות בשטח החניה -אם שייכת לעסקו של הנאשם אם לאו- ניתן להוכיח על נקלה באמצעות הגורם המתאים בעיריית הוד השרון, ללא כל צורך בחקירתו המיותרת והמייגעת של המתלונן בעניין זה.

שנית, לא זו בלבד שהגורם האמור לא הובא, והדבר לא הוכח, אלא שממילא כאמור מדובר בשאלה חסרת נפקות בתיק זה שעניינו בפלילים ולא בסוגיות אזרחיות ו/או עניינים מקומיים.

אדרבא, נסח הטאבו של מקום האירוע מעלה כי מדובר בשטח בבעלות פרטית ולא שטח עירוני (נ1), וכן העברת הזרקור לעניין זה בתיק דנן, רק חידדה כאמור את סוגיית המניע של הנאשם לפעול באלימות כלפי המתלונן בנסיבות אלה.

במהלך עדותו לא זו בלבד שהנאשם טוען כי כלל לא ראה את בן צור במקום האירוע, אלא שאף טען כי במקום נכח **עד אחר**, עובד בעסק של המתלונן.

עם זאת, הנאשם לא ביקש לזמן "עד" זה לבימ"ש, ואז לא הזכיר קיומו של העד בהודעתו במשטרה, כל זאת מבלי

שיהיה בפיו הסבר לכך (ת/1; עמ' 39 ש' 5-1; עמ' 46 ש' 13-18).

יש לציין כי תיק זה אינו חף ממחדלי חקירה, אולם אלה אינם מחדלים מהותיים שיש בהם כדי לשנות מהכרעת הדין.

יש לציין כי מדובר בתיק שנסגר ונפתח מחדש לאחר הגשת ערר (עמ' 33 ש' 20-24).

מעדותה של החוקרת **יעל בר אור רפס** עולה כי לא בוצעו עימותים בתיק זה- בין המתלון לנאשם, ובין המתלון לעד בן צור- וכן לא זומנו לעדויות הבהרה נוכח ההבדלים האמורים בעדויות (פרו' עמ' 33 ש' 8-18).

כמו כן עדותו של העד בן צור נגבתה בשיהוי ניכר, רק כעבור 5 חודשים מהאירוע (עמ' 33 ש' 28-31), ובראשית עדותו- נזכר באירוע רק לאחר שנשאל במפורש אודות המתלון ונהג מונית.

בנסיבות אלה, נשאלה החוקרת לגבי עריכת מסדר זיהוי לעד, על מנת לוודא כי מתייחס לנאשם, אולם לטענתה הואיל והמתלון והנאשם קשרו עצמם לאירוע- לא היה בכך צורך (פרו' עמ' 34 ש' 1-25).

לאור האמור, לא מן הנמנע כי היה בעימות בין הנאשם לעד, או בין המתלון לנאשם, כדי לחדד סוגיות השנויות במחלוקת בתיק זה, ועל כן ראוי היה לבצען.

עם זאת, עדותו הקוהרנטית והסדורה של המתלון, המתיישבת רובה ככולה עם גרסתו של עד אובייקטיבי שנכח במקום, והתעודות הרפואיות בסמוך לאירוע- יש באלו כדי להוות תשתית ראייתית מספיקה בנסיבות אלה כדי להוכיח אשמתו של הנאשם ברמה הנדרשת בפלילים.

בכל הנוגע לעריכת מסדר זיהוי- הרי שהדבר לא הכרחי בנסיבות אלה מקום בו הצדדים קושרים עצמם לאירוע נשוא כתב האישום ללא סייג, וכי ברור כי העד מתייחס לאירוע הנדון תוך מסירת פרטי מידע רלוונטיים, כגון: היותו של הנאשם נהג מונית, תקיפה בדרך של יריקה ונגיחה, רקע של סכסוך חניה, מועד האירוע ומיקומו.

יצוין עוד, כי לא היה כל ממש בהפניית שאלות למתלון הנוגעות למפגשים אלימים בעברו - על כי לא העלו דבר - והמתלון עצמו השיב באופן מספק להן, בלא שיהא בכך כדי להפחית ממהימנותו.

לאור כל האמור, המאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה והוכיחה את יסודות כתב האישום ברמה הנדרשת בפלילים.

6. נוכח כל האמור, הריני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ה, 20 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.

